

Arrest

nr. 230 659 van 20 december 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juni 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 april 2013, nadat verzoekers aanvraag om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen was afgewezen, nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 18 december 2016 nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

1.4. Verzoeker werd op 8 juli 2019 opnieuw aangetroffen in het Rijk bij een controle van de politiediensten.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 8 juli 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 8 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de pz Zennevallei op 08/07/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [H.]

voornaam: [L.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij hier verblijft met zijn ouders, broer, zus en neven.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze gezinsleden geen recht meer hebben op verblijf.

Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn ouders. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn ouders verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en/of een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gez[in] samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is.

Betrokkene verklaart dat hij geen kinderen heeft.

Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft, [A.A.].

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ **artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.**

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar en een half in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij in 2012 naar België is gekomen en een asielaanvraag heeft ingediend, deze is negatief afgesloten en vanaf dan zijn er geen verdere stappen ondernomen om zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van de naam van zijn broer.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/12/2016 dat hem betekend werd op 18/12/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 27/06/2012 werd bij beslissing van 09/04/2013 als niet-ontvankelijk verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico on onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar en een half in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij in 2012 naar België is gekomen en een asielaanvraag heeft ingediend, deze is negatief afgesloten en vanaf dan zijn er geen verdere stappen ondernomen om zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/12/2016 dat hem betekend werd op 18/12/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 27/06/2012 werd bij beslissing van 09/04/2013 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat al zijn familie: ouders, broer, zus en andere familie in België verblijven, hij verklaart ook dat hij een vriendin heeft.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en/of een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan een schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is. Betrokkene verklaart dat hij geen kinderen heeft. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft, [A.A.].

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

"[...]."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 8 juli 2019 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone Zennevallei op 08/07/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : [H.]

voornaam : [L.]

[...]

nationaliteit : Armenië

Alias: [H.H.]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/07/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar en een half in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij in 2012 naar België is gekomen en een asielaanvraag heeft ingediend, deze is negatief afgesloten en vanaf dan zijn er geen verdere stappen ondernomen om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van de naam van zijn broer.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/12/2016 dat hem betekend werd op 18/12/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 27/06/2012 werd bij beslissing van 09/04/2013 als niet-ontvankelijk verklaard.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij hier verblijft met zijn ouders, broer, zus en neven

Uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden geen recht meer hebben op verblijf

Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn ouders. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn ouders verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en/of een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is. Betrokkene verklaart dat hij geen kinderen heeft.

Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft [A.A.]. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3.2.1. Verweerder werpt op dat het beroep dat werd ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, bij gebrek aan belang, onontvankelijk is. Hij licht toe dat verzoeker op 26 juli 2019 zonder verzet is vertrokken naar zijn herkomstland en de verwijderingsbeslissing dus volledige uitvoering heeft verkregen en bijgevolg uit het rechtsverkeer is verdwenen.

3.2.2. De Raad moet evenwel vaststellen dat niet kan worden voorgehouden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledig uit het rechtsverkeer is verdwenen doordat verzoeker werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst. In de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 8 juli 2019, die nog steeds geldingskracht heeft, wordt immers naar voormeld bevel verwezen. Een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan slechts rechtsgeldig zijn indien ook het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat wettig is. Verzoeker heeft dus wel degelijk een belang om de eventuele onwettigheid van het reeds uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten te laten vaststellen. De vaststelling dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten eventueel door een onwettigheid is aangetast kan immers toelaten te concluderen dat het inreisverbod dat ermee gepaard gaat kaduuk is.

De exceptie wordt verworpen.

Het feit dat de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing in casu niet toelaat te concluderen dat verzoeker geen belang meer heeft bij het tegen deze beslissing ingestelde beroep sluit evenwel niet uit dat deze tenuitvoerlegging wel tot gevolg kan hebben dat hij geen belang meer heeft bij bepaalde middelen.

3.3. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder *“het recht op een eerlijke administratieve procedure”*, de zorgvuldigheidsplicht, het hoorrecht (audi alteram partem) en het evenredigheidsbeginsel, en van het recht van verdediging.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 8 van het EVRM :

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie :

"Eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikelen 13 EVRM en 47 van het Handvest garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 74/11 VW:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4. »

Artikel 74/13 VW:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

Artikel 74/14 VW :

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te

verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid of;

4° [...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De rechten van de verdediging en het recht op een eerlijke administratieve procedure, met inbegrip van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgplicht, het recht om te worden gehoord en het beginsel van "audi alteram partem" vereisen dat de vreemdeling uitnodigt wordt, of althans "in staat stelt", om zijn argumenten tegen de beslissingen die hij zou willen nemen, naar voren te brengen:

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause ; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue;» (C.E. n°230293 du 24 février 2015, [...]; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n°151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n°157.132, du 26.11.2015 ; CCE n°151.890, du 7.09.2015; CCE n°151.399, du 31.08.2015).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

1. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

1.1 EERSTE ONDERDEEL

Artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest en Artikel 74/13 VW worden geschonden, samen met de motiveringsbeginselen daar verwerende partij niet op een voldoende manier rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoekende partij, niet heeft getracht voldoende informatie te verkrijgen toen verzoeker zich uitdrukkelijk op zijn familieleven beriep, en de beschikking is in dit verband onvoldoende gemotiveerd.

Artikel 74/13 LE schrijft voor dat de overheid rekening moet houden met het familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker heeft gedurende zijn gehoor aangegeven dat hij een partner heeft, [A.A.]. (en niet [A.A.]. zoals in de beslissing geschreven staat).

Verwerende partij heeft echter nooit rekening gehouden met dit element maar is gewoon van mening dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in legaal verblijf in België.

Deze redenering is ontoereikend en irrelevant en is niet in overeenstemming met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 LE, die de overheid verplichten naar behoren rekening te houden met het familieleven van verzoeker.

Bovendien is het voor verzoeker onmogelijk om, wanneer hij wordt gehoord zonder eerst te worden uitgenodigd of voorbereid of zonder de redenen en gevolgen van zijn verhoor te kennen (zie tweede onderdeel), spontaan en vrijwillig bewijzen neer te leggen van zijn familieleven en het feit dat hij een koppel vormt met [A.A.]. die legaal op het grondgebied verblijft, vooral omdat hij duidelijk niet in staat is geweest om deze bewijzen over te leggen, gezien de omstandigheden van het geval.

Verzoeker vormt een feitelijk gezin met een vreemdeling met legaal verblijf en er werd daarmee geen rekening gehouden.

De algemene overwegingen van verwerende partij en de loutere eenzijdige vaststelling dat artikel 74/13 LE is nageleefd, voldoen niet aan de legale verplichtingen.

De beslissingen zijn in strijd met het evenredigheidsbeginsel, het fundamentele recht op familie- en privéleven en de verplichting om de beslissingen te motiveren wanneer de schadelijke gevolgen van deze beslissingen onevenredig zijn voor verzoeker, en ook omdat deze gevolgen in het besluitvormingsproces het onderwerp niet hebben gemaakt van een afweging van belangen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM-Hof, arrest van 2 augustus 2001, Boultilf tegen Zwitserland; EHRM-Hof, arrest van 15 juli 2003, Mokrani tegen Frankrijk, §§ 30 en 31; EHRM-Hof, arrest van 17 april 2014, Paposhvili tegen België, paragraaf. 141) en Uw Raad hebben reeds meermaals de gelegenheid gehad om te herhalen dat een "zo nauwgezet mogelijke" analyse nodig is, aangezien het recht op een privé- en gezinsleven betrokken is in het geding (CCE nr. 159 065 van 19..12.2015; CCE nr. 143 483 van 16.4.2015; CCE nr. 139 759 van 26.2.2015; CCE nr. 112 862 van 25.10.2013; CCE nr. 31 274 van 8.9.2009; CCE nr. 37 703 van 28.1.2010).

Dit is een "versterkte" zorgplicht, die in artikel 74/13 in herinnering wordt gebracht.

De beschikkingen zijn niet voldoende gemotiveerd wat de schending van verzoekers familieleven betreft en privéleven betreft (documenten in de bijlage) :

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH 2004- VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protégé le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. §90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02. § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99. § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de vie privée à un cercle intime ou chacun peut mener sa vie

personnelle à sa guise ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italië, no 77955/01. § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05. § 22, 28 mai 2009). »
(Cour EDH, Özpinar c Turkië, 19 octobre 2011).

Geen afweging van de belangen heeft plaatsgevonden.

De inmenging in verzoekers fundamentele rechten op eerbiediging van zijn familielevens zijn onevenredig daar verwerende partij hem verplicht om zonder termijn het grondgebied te verlaten en daarboven hem verbiedt terug te komen gedurende een periode van 2 jaren, wat enorm lang is aangezien het familieleven dat verzoeker op het Belgisch grondgebied heeft opgebouwd met Mevrouw [A.] die legaal op het grondgebied verblijft. Verwerende partij toont niet aan dat er een belangenafweging werd gedaan nog dat zijn inmenging in verzoekers rechten evenredig is, quod non in casu.

Het gebrek aan motivatie is dus vastgesteld. Bovendien is het verbod voor verzoeker om het grondgebied zonder termijnen te verlaten en het verbod om het grondgebied voor twee jaar binnen te treden, onevenredig, gelet op zijn banden in België en zijn familielevens hier.

De beslissing moet daarom worden nietig verklaard.

2.2 TWEEDE ONDERDEEL

De feitelijke basis met betrekking tot het "risico tot onderduiken", dat de grondslag vormt voor zowel het ontbreken van een termijn voor het verlaten van het grondgebied, het besluit om verzoeker aan de grens vast te houden als het verbod van inreizen, zijn onjuist en ontoereikend :

- Verzoeker heeft geen gebruik gemaakt van de naam van zijn broer, die bovendien niet geïdentificeerd is, noch met een "alias";
- Verzoeker was stappen aan het ondernemen om een wettelijke samenwoning te laten acteren;
- Verzoeker was medisch begeleid met zijn partner, [A.A.], voor een in-vitrofertilisatie wat duidelijk maakt dat hij zijn familieleven in België wil opbouwen en er geen redenen bestaan tot het onderduiken;
- Verzoeker heeft een vast adres in België waar hij samenwoont met zijn partner, Mevrouw [A.A.];

Bijgevolg is artikel 74/14 LE, de motiveringsplicht en de verplichting tot zorgvuldigheid geschonden en is de schending van verzoekers grondrecht op een privé- en gezinsleven onwettig, omdat het slecht gemotiveerd, niet grondig beoordeeld en onevenredig is.

2.3. DERDE ONDERDEEL

Het recht om te worden gehoord die integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Niet alleen is verzoeker niet uitgenodigd om zijn argumenten tegen een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn of tegen een inreisverbod van twee jaar te uiten, maar bovendien werden de specifieke waarborgen die het recht om te worden gehoord "nuttig en doeltreffend" maken hem ontkend (punt a. hieronder).

Indien zijn rechten echter geëerbiedigd zouden zijn, zou verzoeker elementen hebben ingeroepen die het besluitvormingsproces zouden hebben beïnvloed, en zouden de door verwerende partij genomen beslissingen anders zijn geweest (punt b. hieronder).

a. Het ontbreken van een uitnodiging om te worden gehoord en het feit dat verzoeker niet in de gelegenheid is gesteld om zijn argumenten naar behoren en doeltreffend naar voren te brengen

Verzoeker heeft het recht om zijn standpunt "op nuttige en doeltreffende wijze" te verwoorden en er bestaat een overeenkomstige verplichting van verwerende partij om alle relevante elementen te verzamelen om te beslissen, a fortiori in geval van een inreisverbod, waarbij de wetgever uitdrukkelijk heeft herinnerd aan de verplichting om "alle omstandigheden van het geval" in aanmerking te nemen (art. 74/11).

Om te kunnen worden gehoord en zich te kunnen verdedigen op nuttige en doeltreffende wijze, had verzoeker moeten worden uitgenodigd om zijn argumenten naar voren te brengen en had de uitoefening van zijn recht om te worden gehoord vergezeld moeten gaan van bepaalde waarborgen.

P. GOFFAUX definieert de contouren van het recht om te worden gehoord als volgt (zie P. GOFFAUX, *Dictionnaire de droit administratif*, 2eme éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, [...]) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156; CE 19.04.2003, n°118.218; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

«Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi «disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Uw Raad heeft benadrukt dat deze waarborgen gekoppeld moeten worden aan het recht om te worden gehoord om het effectief te maken, namelijk in twee recente arresten, verwijzend naar de doctrine van I. OPDEBEEK : CCE n°200.486 van 28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 van 08.01.2018.

De Raad van State herinnerde er ook aan dat deze rechten en waarborgen prevaleren vóór elk administratief besluit met een specifiek doel, zoals een bevel om het land te verlaten en een inreisverbod (RvS nr. 233.257 van 15 december 2015).

Net als het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van State er reeds op gewezen dat, aangezien verwerende partij op eigen initiatief handelt en rekening moet houden met bepaalde elementen in het besluitvormingsproces, ze de vreemdeling moet uitnodigen om zijn argumenten op een nuttige en doeltreffende wijze naar voren te brengen (zie met name RvS nr. 230.293 van 24 februari 2015).

Echter, in casu:

- Op geen enkel moment is verzoeker - op duidelijke en begrijpelijke wijze - de vraag gesteld of hij argumenten had tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en tegen een inreisverbod;
- Op geen enkel moment is verzoeker - op duidelijke en begrijpelijke wijze - de vraag gesteld of hij argumenten had tegen een ontzegging van de tijd om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van twee jaar;
- Verzoeker is niet naar behoren in kennis gesteld van de besluiten die verwerende partij van plan was tegen hem te nemen;
- Verzoeker is niet naar behoren geïnformeerd over zijn rechten in het besluitvormingsproces;
- Verzoeker is niet naar behoren in kennis gesteld van de informatie en documenten die hij aan verwerende partij had kunnen geven die van invloed zouden zijn op de besluiten;
- Verzoeker heeft zich in het besluitvormingsproces niet laten bijstaan door een raadsman en de mogelijkheid werd hem ook niet gegeven om dit te kunnen doen;
- Verzoeker werd niet op de hoogte gesteld van zijn recht op bijstand door een raadsman in het besluitvormingsproces;
- Verzoeker had geen toegang tot zijn administratieve dossier voordat de beslissingen genomen werden;

- Verzoeker werd niet in kennis gesteld van de wettelijke bepalingen die op hem van toepassing waren;
- Verzoeker is niet naar behoren op de hoogte gesteld van de onderliggende kwesties, de hem gestelde vragen en het feit dat de politieagenten in het kader van een administratieve opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gehandeld;
- Verzoeker werd niet naar behoren in kennis gesteld van de element[en] die hem verweten werden;
- Verzoeker heeft niet voldoende tijd gekregen om zijn opmerkingen te maken en zijn verdediging voor te bereiden;

De betrokken rechten en waarborgen, die als doel hebben dat verzoeker zijn argumenten doeltreffend en nuttig kan inroepen en dat verwerende partij met volledige kennis van zaken haar beslissing neemt zijn duidelijk niet geëerbiedigd in casu.

b. Elementen waarop verzoeker zich zou hebben beroepen indien zijn rechten en bovengenoemde garanties geëerbiedigd werden

Indien de bovengenoemde rechten en waarborgen van verzoeker in acht waren genomen, zou hij de volgende elementen hebben ingeroepen, waarmee verwerende partij rekening diende te houden en die het besluitvormingsproces zouden hebben beïnvloed en de beslissingen die zij van plan was te nemen, zouden hebben gewijzigd:

- Verzoeker, verblijft in België sinds meerdere jaren;
- Verzoeker vormt een feitelijke gezin met Mevrouw [A.A.];
- Verzoeker maakte stappen om een wettelijke samenwoning te laten acteren met Mevrouw [A.];
- Verzoeker had alle documenten verzameld maar werd slecht geadviseerd en dacht dat mevrouw [A.] voltijds moest werken vooraleer ze naar de Gemeente gaan;
- Verzoeker en Mevrouw [A.] waren in behandeling bij een arts voor een in-vitrofertilisatie, wat duidelijk aantoont dat ze een familieleven hebben met een concrete wil tot het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap;
- Verzoeker heeft zijn familieleven en privéleven ontwikkeld in België;
- Verzoeker heeft niemand meer in Armenië, heel zijn familie verblijft in België;
- Verzoeker heeft een vaste adres in België [...].;
- Het feit dat hij graag de inhoud van zijn administratief dossier had willen controleren alvorens zijn opmerkingen te maken, zodat deze zo relevant mogelijk zouden zijn en hij zijn dossier met betrekking tot zijn gezinsleven, zijn achtergrond en zijn banden met zijn land van herkomst kon ondersteunen;
- Het feit dat hij zich wilde laten bijstaan door een raadsman, zodat zijn verklaringen en documenten zo goed mogelijk zouden worden geformuleerd en het besluitvormingsproces zouden kunnen beïnvloeden;
- Het feit dat hij wilde dat zijn verklaringen op het politiebureau werden geregistreerd en beoordeeld voordat ze werden ondertekend, om er zeker van te zijn dat ze waarheidsgetrouw waren; als dat niet het geval is, hebben de eenzijdig opgestelde verslagen slechts een beperkte bewijskracht en is de inhoud ervan aan twijfel onderhevig;
- het feit dat hij duidelijke vragen die aan hem gesteld werden wou en dat hij op de hoogte wilde worden gesteld van de ins en outs van de administratieve procedure die op hem van toepassing was en van de beslissingen die de verdachte van plan was te nemen om de gevolgen van zijn opmerkingen te kunnen beoordelen: hij had zijn situatie gedetailleerd kunnen toelichten, zijn privéleven en de relevante documenten kunnen overleggen (met inbegrip van de documenten in de bijlage), en niet kunnen worden bevolen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en gedurende een bijzonder lange periode worden verboden om het grondgebied te komen, namelijk twee jaar;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden. De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

Verzoeker is niet in de correcte omstandigheden geplaatst om aan verwerende partij de realiteit van zijn situatie te kunnen uiteenzetten, met name wat betreft de fundamentele elementen van zijn familie- en privéleven, noch onder de juiste omstandigheden om het belang van zijn verklaringen op het moment van de verzameling ervan te kunnen afwegen en meten.

In het licht van al deze elementen moet worden opgemerkt dat de betrokken normen niet in acht zijn genomen en dat de genomen besluiten moeten worden opgeschort en vervolgens nietig moeten worden verklaard.

2.4 VIERDE ONDERDEEL

Verwerende partij heeft niet met alle informatie rekening gehouden, en heeft niet getracht alle informatie te verzamelen die nodig zijn om met kennis van zaken een beslissing te nemen en haar beslissingen te baseren op een beoordeling van alle relevante elementen, en in het bijzonder van de elementen die zijn opgesomd in derde onderdeel, onder b), wat een gebrek aan zorgvuldigheid vormt en die vervolgens een ontoereikende motivering met zich meebrengt aangezien de concrete elementen op geen enkele wijze voldoende in aanmerking worden genomen, zoals vereist door de artikelen 74/11 (voor het inreisverbod) en 74/13 en 74/14 (voor het inreisverbod en het bevel om het grondgebied onverwijd te verlaten).

Voor wat betreft artikel 74/11 in het bijzonder en de verplichting om rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak in het kader van het nemen van een inreisverbod en de vaststelling van de duur ervan, heeft de Belgische wetgever niet nagelaten zich tijdens de parlementaire procedure te herinneren: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn voorziet:

"De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

De overweging 14 stelt vast:

« Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft, begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was. »

De redenen voor de duur van het inreisverbod (CCE nr. 108.577 van 26 augustus 2013, nr. 106.581 van 10 juli 2013; nr. 105 587 van 21 juni 2013) en de redenen voor de termijn (of het ontbreken daarvan) voor het verlaten van het grondgebied (CCE 187 290 van 22.05.2017), moeten naar behoren worden gemotiveerd. Volgens deze rechtspraak zijn dit besluitvormingscomponenten die, indien zij gebrekkig zijn gemotiveerd, leiden tot de nietigverklaring van de gehele beschikking.

Dit is hier niet het geval, en zoals hierboven is benadrukt, is met veel elementen geen rekening gehouden. Daarom moeten besluiten worden opgeschort en vervolgens herroepen.

2.5 VIJFDE ONDERDEEL

Aangezien het inreisverbod in wezen gebaseerd is op het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn de onwettigheden die het grondgebied aantasten ook van invloed op de wettigheid van het inreisverbod.

De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en het verdwijnen ervan uit het rechtsstelsel zou het inreisverbod nietig maken en dus niet langer geldig gerechtvaardigd en onwettig maken."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Verweerder heeft hierbij ook toegelicht dat hij de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam en heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat verzoeker, die verklaarde geen kinderen te hebben, zijn gezins- en familiale situatie en zijn gezondheidstoestand geen beletsel vormen om de eerste bestreden beslissing te nemen. Daarnaast heeft verweerder nog uiteengezet om welke reden hij verzoeker geen termijn toestond om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten. Wat de tweede bestreden beslissing betreft stelt de Raad vast dat verweerder heeft geduid dat deze beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ook uitvoerig aangegeven welke feiten hij in aanmerking nam, op basis van welke argumentatie hij meende voormelde beslissing te kunnen nemen en waarom hij oordeelde dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar proportioneel is. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij, toen hij werd gehoord, verklaarde een relatie te hebben met een legaal in België verblijvende vrouw. Verzoeker wijst er trouwens zelf op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat hij niet aannemelijk maakte dat hij met de vrouw naar wie hij verwees een feitelijk gezin vormt. Waar verzoeker stelt dat niet kan worden verwacht dat hij spontaan en vrijwillig bewijzen neerlegt om aan te tonen dat hij een relatie heeft en dat hij niet in staat werd gesteld om de nodige bewijzen inzake deze relatie voor te leggen, moet worden benadrukt dat hij schijnbaar uit het oog verliest dat hem op 18 december 2016 ook reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en hij dus ruim de tijd had om verweerder in kennis te stellen van een eventuele gezinsrelatie die hij zou hebben opgebouwd met een legaal in het Rijk verblijvende vrouw of om, op basis van een dergelijke relatie, een verblijfstitel aan te vragen. Verweerder heeft er in beide bestreden beslissingen terecht op gewezen dat verzoeker geen gevolg gaf aan het eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en dat hij geen verdere stappen heeft ondernomen om zijn verblijf “*trachten te regulariseren*”. Er blijkt ook niet dat verzoeker, toen hij werd gehoord, ernstige pogingen heeft ondernomen om aannemelijk te maken dat hij een gezinsrelatie, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft met een legaal in België verblijvende vrouw of dat hij zich bereid toonde om, binnen het tijdsbestek waarin verweerder diende te beslissen, dienstige stukken te laten neerleggen. Het is aan de vreemdeling die zich beroept op een dergelijk gezinsleven om het bestaan ervan aannemelijk te maken. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker eerst poogde zijn ware identiteit te verhullen door zich uit te geven voor zijn broer en dat hij initieel als zijn verblijfsadres niet het adres opgaf waar de vrouw met wie hij stelt een koppel te vormen verblijft. In casu kan, gelet op de houding van verzoeker, niet worden besloten dat verweerder kennelijk onredelijk optrad.

Het is daarnaast niet betwist dat verweerder rekening hield met het gegeven dat verzoeker verklaarde in België te verblijven met zijn ouders, broer, zus en neven alsook met verzoekers gezondheidstoestand en op correcte gronden vaststelde dat verzoeker geen kinderen heeft.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, niet worden vastgesteld.

4.2.3. Inzake de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, merkt de Raad op dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om een vreemdeling een inreisverbod op te leggen met een maximale duurtijd van drie jaar indien deze vreemdeling geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verzoeker geeft te kennen van oordeel te zijn dat verweerder onterecht oordeelde dat er een risico op onderduiken bestond – zodat op deze basis niet kon worden besloten om voor het vrijwillig vertrek geen termijn toe te staan – en verweerder dus geen toepassing kon maken van artikel 74/11 § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen. Hij verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat verweerder evenzeer heeft verwezen naar artikel 74/11 § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat toelaat een inreisverbod op te leggen indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg gaf aan een hem eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten en toont niet aan dat verweerder verkeerdelijk toepassing maakte van artikel 74/11 § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek is dan ook gericht tegen een overtollige overweging in de tweede bestreden beslissing en een dergelijke grief kan niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zelf verklaart dat hij uit België vertrok nadat hem een eerste bevel om het grondgebied te verlaten was gegeven in 2013 en dat hij in 2016 terugkeerde en het is niet betwist dat hij sedertdien geen enkele poging ondernam om een legale verblijfsstatus te verwerven. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verzoeker – in tegenstelling tot wat hij beweert – bij een politiecontrole, die tot zijn verwijdering kon leiden, wel degelijk poogde zijn ware identiteit te verbergen. Verzoeker toont met zijn toelichting voorts niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij niet meewerkt met de overheden. Hij kan dus niet voorhouden dat er geen deugdelijke motieven waren om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verweerder niet vermocht toepassing te maken van artikel 74/11 § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de tweede bestreden beslissing te nemen.

De Raad merkt verder op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is louter beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker verklaarde een relatie te hebben met een legaal in België verblijvende vrouw en dat zijn gezinsleden in België verblijven. Verweerder heeft geduid dat de gezinsleden waarnaar verzoeker verwees illegaal in het Rijk verblijven en dat om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gezinsleven met een Belg of een vreemdeling die legaal in België verblijft het bestaan van een feitelijk gezin moet worden aangetoond. Verzoeker betwist niet dat de personen die hij omschrijft als zijn gezinsleden illegaal in het Rijk verblijven en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat hij, ondanks het feit dat hij aangeeft reeds enige tijd een relatie te hebben met A.A., op enig moment aannemelijk maakte dat hij met deze vrouw een gezin vormde.

De motivering van de tweede bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod “*de specifieke omstandigheden van elk geval*” in aanmerking te nemen, heeft gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, die tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissingen kan leiden, blijkt niet.

4.2.4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat een vreemdeling in regel een termijn van dertig dagen dient te worden toegekend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het land te verlaten – werd geschonden. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker het land reeds heeft verlaten. Tevens moet worden herhaald dat zelfs indien onterecht zou zijn beslist om verzoeker geen termijn om vrijwillig het land te verlaten zou zijn toegestaan – hoger werd reeds vastgesteld dat dit niet het geval is – dit

geen afbreuk doet aan het gegeven dat een inreisverbod kon worden opgelegd op basis van de vaststelling dat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

4.2.5. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissingen werden genomen. Hij werd een eerste maal gehoord op 8 juli 2019 om 14 uur 14 en een tweede maal, nadat zijn ware identiteit was vastgesteld, op 8 juli 2019 om 16 uur 03. Er blijkt uit het (tweede) gehoorverslag duidelijk dat verzoeker op de hoogte werd gesteld van het feit dat hij werd gehoord in het raam van een mogelijke maatregel tot gedwongen verwijdering uit het Rijk. Tijdens het tweede gehoor werd met verzoeker een vragenlijst doorlopen, waardoor hij in staat werd gesteld om elementen die een belemmering zouden kunnen vormen om een beslissing tot verwijdering uit het Rijk te nemen kenbaar te maken. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet wist welke beslissing verweerder wenste te nemen en er geen sprake was van een *“nuttig”* of *“doeltreffend”* gehoor. Verzoeker toont verder niet aan dat voormelde gehoren hem niet in staat hebben gesteld om specifieke omstandigheden aan te halen waarmee verweerder rekening kon houden bij het opleggen van een inreisverbod. Er is de Raad voorts geen wetsbepaling bekend die voorziet dat verweerder een vreemdeling die in onwettig verblijf wordt aangetroffen niet onmiddellijk zou mogen horen en die hem zou opleggen om deze vreemdeling uit te nodigen om op een later tijdstip te worden gehoord. Er wordt ook geen reglementaire bepaling aangevoerd waaruit kan worden afgeleid dat deze vreemdeling pas zou mogen worden gehoord nadat hij eerst zijn administratief dossier kon inzien of de bijstand heeft gekregen van een advocaat. Het gegeven dat verzoeker dadelijk werd gehoord laat ook niet toe te concluderen dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn standpunt naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken. Verzoeker kan ook niet stellen dat hij niet wist dat hij onwettig in het Rijk verbleef. Tevens moet worden gesteld dat verzoeker moeilijk kan voorhouden dat hij extra tijd nodig had om *“zijn verdediging voor te bereiden”*, aangezien hem louter werd gevraagd een aantal feitelijke omstandigheden toe te lichten. Er werd hem daarenboven eerder reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en hij werd een aantal keren aangemaand om hieraan gevolg te geven. Er kon dan ook worden verwacht dat indien hij bezwaren zou hebben tegen een nieuwe verwijderingsmaatregel hij deze dadelijk kort en duidelijk zou kunnen weergeven. Zoals reeds gesteld had verzoeker, nadat hem een eerder bevel om het grondgebied te verlaten was betekend, bovendien ruim de tijd om initiatieven te nemen om een verblijfstitel te verwerven. De verwijzing naar rechtspraak in zaken waarbij de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in de voorliggende zaak leidt niet tot een ander besluit. Door in zijn verzoekschrift te duiden wat hij heden allemaal nuttig acht om mee te delen maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij niet deugdelijk werd gehoord.

Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan dat verweerder het hoorrecht of de hoorplicht heeft miskend, dat de administratieve procedure niet eerlijk is geweest, dat het recht van verdediging – in de mate dat dit speelt in een administratieve procedure – met de voeten werd getreden of dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing verzoekers verblijfstoestand niet wijzigt en hij dus bezwaarlijk kan stellen dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. Verder moet worden aangegeven dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt tevens vast dat het niet ter discussie staat dat de familieleden die verzoeker in België heeft en naar wier aanwezigheid hij verwees toen hem werd gevraagd waarom hij in België was niet legaal in het Rijk verblijven en deze dus ook het land moeten verlaten. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezins- of familieleven kan hebben met deze verwanten. Verder moet worden gesteld dat – los van de vraag of de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt bewijskracht hebben en toelaten te besluiten dat hij een effectieve gezinsrelatie heeft met A.A. – ook niet blijkt dat verzoeker met de vrouw met wie hij stelt in de toekomst een verklaring van wettelijke samenwoning te willen afleggen en die, gelet op haar naam, ook van Armeense origine is, alleen in België een relatie kan hebben. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod waarbij verzoeker gedurende twee jaar de toegang tot het grondgebied van een aantal staten wordt ontzegd een hinderpaal vormen om in zijn land van herkomst of elders een gezin te vormen met familieleden of een

vriendin. De relatie waarnaar verzoeker verwijst werd daarenboven hoe dan ook opgestart op een ogenblik dat verzoeker in onwettig verblijf was en verzoeker wist dus van bij de aanvang ervan dat er geen garantie bestond dat hij deze in België zou kunnen verder zetten. In dergelijke omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden besloten dat artikel 8 van het EVRM een belemmering vormt om een verwijderingsmaatregel te nemen of een vreemdeling de verdere toegang tot het grondgebied te ontzeggen. Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden in casu niet aangetoond (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland, §§ 44-48). Er moet ook worden benadrukt dat het algemeen belang is gediend met het laten respecteren van de verblijfswetgeving aangezien dit is vereist ter bescherming van de openbare orde. De Raad kan, gezien het voorgaande, slechts vaststellen dat er geen sprake is van een niet-toegelaten inmenging en dat er ook geen elementen zijn die toelaten te concluderen dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissingen te nemen. Nu verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven in België aannemelijk maakt en niet aantoonst dat hij enkel in België een gezins- of familieleven kan hebben, kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissingen onevenredig zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, dat evenzeer voorziet in bescherming van het privé- en gezinsleven, kan niet worden vastgesteld.

4.2.7. De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.2.8. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.9. Het door verzoeker aangehaalde artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

4.2.10. Daar de bestreden beslissingen niet werden genomen door een rechtscollege kan, om een onwettigheid bij het tot stand komen van deze beslissingen aan te tonen, niet dienstig worden verwezen naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten dat bepaalt dat een burger recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Tevens moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoonst dat hij niet beschikt over een doeltreffend rechtsmiddel.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

G. DE BOECK